

Hồi 4

Sơn Hạ Minh Oan Tiên Phụ Án Hồ Ly Lộ Vĩ Thanh Vân Côn

Trên đường xuống núi, chàng kể sơ nội tình cho Như Sương nghe, nàng phẩn chấn nói:

- Tướng công yên tâm, thiếp sẽ giúp chàng báo phục.

Họ lên núi đã được hai canh giờ. Quần hào sốt ruột đợi chờ. Du Thanh Vân và Độc thư sinh đã trở ra từ đầu giờ ngộ. Y phục hai người rách tả tơi vì vướng phải cơ quan. Tìm mãi không thấy đường vào, họ đành bỏ cuộc.

Độc thư sinh cao giọng:

- Độc Mỹ Nhân là cháu ruột Tỏa Thần, tinh không cơ quan, ám khí. Chắc nàng đã vào được Phượng Hoàng Cung.

Mọi người công nhận rằng lão có lý, cố nán lại xem sao. Uyển Cơ hoa dung ủ dột, lo lắng cho phu tướng.

Vô Hối cùng Độc Mỹ Nhân lướt nhanh xuống núi. Hai người xuất hiện trước hàng ngàn cặp mắt dò xét. Chàng bước đến trước mặt chưởng môn các phái Bạch đạo vận công tuyên bố:

- Kính cáo đồng đạo. tại hạ đã vào được thần cung tìm thấy bí kíp. Nhưng đây chỉ là âm mưu thâm độc của Phượng Hoàng Tiên Tử, muốn gây cảnh lưu huyết cho võ lâm. Bí kíp này dạy môn tà công Kim Cương Huyết Ảnh. Nếu để lại chỉ di hại cho giang hồ. Tại hạ xin trao cho Liễu Không đại sư, phương trượng chùa Thiếu Lâm xem xét rồi hủy đi.

Du Thanh Vân là Minh chủ võ lâm mà chàng không lý đến. Lão bề mặt giận dữ bảo:

- Lão phu là Minh chủ võ lâm, sao lại không được quyền kiểm tra bí kíp ?

Chàng cười nhạt bảo:

- Rất tiếc là tại hạ chỉ tin tưởng vào đạo hạnh của đại sư. Còn đối với các hạ, lát nữa tại hạ sẽ giải thích sau.

Hồ Lô Cái đỡ lời:

- Dù là ai cũng không sao. Công tử mau đưa bí kíp ra xem.

Vô Hối lấy trong áo ra trao tận tay Liễu Không. Thần tăng xem đến trang cuối cùng, cau mày lại, nói với quần hào:

- Công tử đây nói chẳng sai, môn tà công này muốn luyện thành phải hút máu đồng nam đồng nữ. Lão nạp xin được hủy đi.

Lão xé trang ghi chú trao cho các chưởng môn khác xem rồi dùng tam muội chân hỏa đốt cháy quyển bí kíp. Mấy người kia xem xong nhìn Vô Hối và Độc Mỹ Nhân mỉm cười. Vô Trần sư thái đỏ mặt, huỷ luôn tờ giấy. Chàng thấy họ không hỏi gì về viên Phụng Hoàng Huyết Đan, lòng thầm kính phục.

Sư thái huỷ xong mình giấy, giật mình nhớ lại là chưa đưa cho Minh chủ xem. Bà ấy náy nói:

- Bần ni nhất thời nóng giận nên thất lễ với Minh chủ.

Vô Hối lạnh lùng bảo:

- Họ Du tài đức kém cỏi, làm Minh chủ võ lâm đầu xướng. Nếu không tại hạ đã đưa cho lão ta coi rồi.

Chàng vận công mà nói nên mọi người đều nghe. Họ kinh ngạc khi thấy chàng dám mạt sát Du Minh chủ.

Du Thanh Vân tái mặt quát:

- Người chỉ là tên oắt con vô danh tiểu tốt. Sao dám xúc phạm đến lão phu.

Chàng thản nhiên đáp:

- Lão làm Minh chủ mà để Bạch Mi Hội khuynh đảo giang hồ không biết nhục hay sao. Nếu là người có liêm sỉ thì đã từ chức lâu rồi.

Họ Du cứng họng không biết nói sao. Chưởng môn các phái định can thiệp thì bị Hồ Lô Cái cản lại.

Vô Hối bồi thêm một tràng nữa:

- Đó là nói về đức còn tài thì chẳng đáng một xu. Chỉ trong vòng ba trăm chiêu ta sẽ đuổi lão chạy cong đuôi.

Quần hào đang thất vọng vì vụ Phụng Hoàng cung, nay thấy sắp có trận đấu kinh hồn, khoái chí chờ xem.

Một số hảo hán hắc đạo vốn không ưa gì họ Du, lớn tiếng đốc thúc:

- Minh chủ còn chờ gì nữa mà không xuất thủ.

Du Thanh Vân giận căm gan, quyết không tha cho Vô Hối. Lão giả đồ nhân nghĩa:

- Đồng đạo võ lâm đã thấy rằng tiểu tử này sĩ nhục lão phu. Nếu có chết cũng không phải do lão phu tàn ác.

Lão rút thanh trường kiếm bước ra. Vô Hối thấy lưỡi kiếm hơi dày, chỉ có một mặt bén. Biết rằng lão đã luyện thành Lôi Phong Dao Pháp nhưng muốn đấu nên dùng kiếm thay đao.

Chàng không hề khách khí, rút Loan Đao ập đến. Công lực chàng đã tăng thêm mười năm tu vi nên đao pháp Thanh Quang La Võng càng lợi hại hơn trước. Đao quang xanh biếc đan lưới vây lấy đối phương. Họ Du cả kinh, cố dùng pho kiếm pháp thành danh của mình phản kích.

Vô Hối hoàn toàn chiếm thượng phong. Chàng vừa đánh vừa nói lớn:

- Chư vi đồng đạo chú ý. Mười chín năm trước lão cẩu tặc này đã lấy được đao phổ của Đao Vương và dùng độc kế hãm hại Trường Giang Nhất Đao. Tại hạ sẽ bức bách lão phải để lộ đao pháp này ra.

Quần hùng sửng sốt, chăm chú theo dõi họ Du. Vô Hối dồn chêm ba thành lực đạo, xuất chiêu Nguyệt Hạ Vân Tâm. Đao ảnh trùng trùng uy hiếp tâm thất họ Du. Lão tặc kinh hoàng trước chiêu đao kỳ ảo vội đem một chiêu trong pho Lôi Phong Dao Pháp ra cứu lấy mình.

Do trọng lượng và hình dáng khác nhau nên phép đánh đao khác hẳn kiếm thuật. Quần hào nhận ra ngay, ồ lên nghi hoặc.

Vô Hối biến thế, xuất chiêu Vân Tán Nguyệt Minh. Đao kính như cơn bão đổ xuống đầu đối thủ. Họ Du không còn cách nào khác, lại phải dùng đao pháp đỡ đòn.

Sau trăm chiêu, Du Thanh Vân đã bị thương ở chân và lưng. Thương thế dù nhẹ nhưng máu tuôn không ít.

Quần hào đã hoàn toàn tin rằng Du Minh chủ lấy được đao phổ. Họ xầm xì bàn tán.

Lão tặc biết mình sắp thân bại danh liệt nên rất bối rối. Nhưng nếu không phản công thì cũng chết dưới tay Vô Hối. Lão gầm lên như hổ rống, phóng kiếm vào ngực địch thủ rồi thò tay giật thắt lưng mình. Trong tay lão là thanh Bàn Long đao lưng danh của Đao Vương. Thường ngày lão vẫn quấn quanh bụng, bên trong giây lưng.

Có bảo đao trong tay, lão hứng chí tấn công tới tấp. Chưởng môn các phái thở dài biết rằng năm xưa mình đã sai lầm.

Với Bàn Long Đao, pho Lôi Phong Dao Pháp trở nên cực kỳ lợi hại, pháthuy hết uy lực vốn có.

Vô Hối cười nhạt, trở hết tài nghệ ra chiến đấu. Hai luồng dao quang một vàng một trắng quyện lấy nhau, va chạm vang rền.

Họ Du luyện pho đao này đã mười tám năm nên rất tinh thông. Bàn Long Đao lại là báu vật hiếm có, lưỡi đao mềm mại uển chuyển, chỉ rung nhẹ đã chia thành bốn năm đao ảnh. Nhờ vậy pho Lô Phong Đao Pháp mới độc bá võ lâm mấy chục năm liền. Vô Hối ngày càng rơi vào thế hạ phong, thanh Loan Đao của chàng đã sút mẻ mấy chỗ.

Từ lúc họ Dư rút Bàn Long Đao ra, quần hào đã hoàn toàn tỉnh ngộ. Họ căm ghét lão nên lo lắng cho Vô Hối.

Thanh Vân bật cười ghê rợn, tung mình lên vận toàn lực búa lưỡi đao xuống đầu đối phương. Bàn Long Đao xé gió, rung động liên tục ngân lên cao vút, đao kinh nặng như núi đổ. Với chiêu này lão tin rằng Vô Hối dù không táng mạng cũng gãy đao. Quả nhiên, hai thanh đao chạm nhau vang rền và thanh Loan Đao bị chặt đứt làm đôi.

Lúc tối hậu, Vô Hối xoay đao để bề sống dây cộm của Loan Đao tiếp xúc với Bàn Long Đao, khiến nó hơi chững lại trước khi chặt đứt Loan Đao.

Chỉ trong sát na ấy, tả thủ Vô Hối xạ một đạo Vô Hình Chỉ vào bụng họ Du. Đúng lúc lão vô tình đập trúng hòn sỏi trên mặt đất, thân kinh đảo đảo một chút. Do đó, chỉ kinh lệch mục tiêu đánh gãy hai rễ sườn non, xuyên qua sau lưng nhưng không vào phủ tạng.

Lão rú lên vì đau đớn, ôm vết thương loạng choạng. Vô Hối lạnh lùng búng thêm một chỉ nữa vào tâm thất cừu nhân. Du Thanh Vân xoay người tránh kịp nhưng tay hữu trúng chỉ. Dù khôn gãy xương nhưng cũng đủ làm tay lão tê dại, buông rơi Bàn Long Đao.

Vô Hối mặt đầy sát khí quát:

- Ta sẽ lấy máu người tế vong hồn tiên phụ Trường Giang Nhất Đao.

Chàng vung song chưởng định nghiền nát kẻ đại cừu. Bổng Độc Mỹ Nhân kinh hoàng hét lên:

- Hối ca ! Coi chừng trên đầu !

Từ trên không trung một con chim phụng to lớn lao xuống, nữ nhân ngồi trên lưng nó bổ chưởng vào đầu Vô Hối.

Chàng vội biến thế, đưa song chưởng đánh ngược lên trên. Luồng chưởng phong hùng hậu đẩy bật cả chim lẫn người ra xa. Nhưng một con thứ hai đã lao xuống quắp lấy thân hình đầy máu của họ Du bay đi.

Hồ Lô Cái cùng các chưởng môn nhất tề phóng chưởng về phía hai con chim phụng nhưng chỉ làm rớt vài cọng lông và còn giúp nó bay nhanh hơn.

Lát sau đã mất dạng sau ngọn núi Thiên Môn. Vô Hối dặm chân tiếc rẻ, ngăn người nhìn theo. Độc Mỹ Nhân chạy đến nhật thanh Bàn Long Dao trao cho chàng.

Quần hào sực tỉnh, hoan hô vang dội.

Uyển Cơ nãy giờ đứng cạnh kiếm Si, nghe Như Sương gọi Vô Hối bằng Hối ca, lòng đau như cắt, biết mình đã có tình địch.

Liễu Không đại sư hắng giọng, mọi người lập tức im lặng. Thần tăng trầm giọng bảo:

- A di đà phật ! Năm xưa lệnh tôn Trường Giang Nhất Dao biện bạch rằng ông được họ Du trao cho họa đồ để đi Tứ Xuyên tìm nơi tọa hóa của Dao Vương. Nhưng vì ông không có Dao phổ trong tay nên bọn lão nạp đầu chịu tin. Nay Du Thanh Vân âm thầm rèn luyện Dao Phổ và có cả Bàn Long Dao, đủ chứng tỏ lão đã mưu hại Nhất Dao. Lão nạp vô cùng hổ chẹn vì đã nhúng tay vào việc sát hại lệnh tôn, nguyện cúi đầu chịu tội, tùy công tử phán xử.

Năm người kia cũng bước đến đứng cạnh đại sư nạt đầy vẻ ăn năn, hối tiếc. Ánh mắt căm thù của Vô Hối sáng rực, lướt qua gương mặt của sáu kẻ hồ đồ. Hồ Lô Cái cất tiếng:

- Công Tôn lão đệ ! Ta xin lấy danh dự của mình bảo đảm rằng mười tám năm trước, sáu người này chỉ gây thương tích cho lệnh Tôn. Còn thực ra Nhất Dao đã thảm tử dưới nhát đâm thứ hai của họ Du. Trước đó, lão tặc đã lén phóng độc châm nên lệnh tôn mới mất sức kháng cự. Ngày ấy lão phu đến trễ, khi xem xét thi thể Nhất Dao, phát hiện một mũi châm xanh biếc cắm ở sau tai.

Vô Hối chấn động, nhớ đến lần sư phụ bị ám toán, biết rằng Bang Chủ Cái Bang nói thực. Chàng buồn bã nói:

- Chư vị nhất thời hồ đồ rơi vào gian kế của họ Du mà quần công tiên phụ. Nay Cố bang chủ đã nói vậy thì tại hạ bỏ qua không truy cứu nữa. Chỉ mong ngày nào giết được Thanh Vân, lập đàn giải oan, chư vị đến thấp nén nhang tạ lỗi là được rồi !

Hồ Lô Cái mừng rỡ dơ ngón cái khen ngợi:

- Ân oán phân minh, lượng như biển lớn ! Lão hóa tử ta xin bái phục.

Sáu vị chưởng môn nghiêng mình vái tạ, lòng cực kỳ hổ thẹn.

Vô Hối cao giọng:

- Tại hạ nhân dịp này cũng xin cáo tố để võ lâm được rõ, Du Thanh Vân chính là hội chủ Bạch Mi Hội !

Mọi cười ồ lên nh ngạc, bán tín bán nghi. Chàng nói tiếp:

- Du lão tặc trời sinh ra đã có cặp chân mày bạc trắng, chỉ cần lấy giấm rửa là hiện ra ngay. Tiện thể là Đông Môn Uyển Cơ vốn là người của Bạch Mi Hội nên hiểu rất rõ nội tình. Mười mấy cao thủ Hắc đạo năm xưa bị họ Du đã bại, đều trở thành Hộ Pháp Bạch Mi Hội.

Qua sự kiện vừa rồi, lòng người chán ghét Du Thanh Vân nên rất tin tưởng vào lời Vô Hối. Mỗi người mộ tâu chữ rửa họ Du.

Thái Cực Kiếm Cam Tất Thắng, chưởng môn phái Võ Đang, lẩm bẩm:

- Lạ thật ! Sao hai con chim Phượng Hoàng và nữ nhân kia lại cứu họ Du nhỉ ?

Phù Vân Kiếm Khách trầm ngâm:

- Bốn mươi năm trước, mấy trăm cung nữ Phượng Hoàng Cung biến mất không dấu vết. Có lẽ họ ẩn thân nơi nào đó gần đây, chờ ngày phục hận cho Tiên Tử.

Võ Hối nghiêm giọng:.

- Gia sư có nói rằng Du Thanh Vân là thuộc hạ của Thủy Hỏa Song Ma. Xem ra Phượng Hoàng Cung đã cấu kết với song Ma nên mới cứu họ Du.

Liễu Không đại sự dò hỏi:

- Nếu lão nạp không lầm thì Công Tôn thí chủ là truyền nhân của Tam Tuyệt Thiên Tôn.

Chàng đã để lộ Vô Hình Chỉ nên không thể dấu diếm nữa, gật đầu xác nhận và bảo:

- Giờ đây mọi việc đã rõ ràng, tại hạ xin cáo từ.

Liễu Không áy náy nói:

- Dù thí chủ không truy cứu nhưng lão nạp vô cùng hổ thẹn, xin hết lòng hỗ trợ thí chủ trong việc truy tìm Du Thanh Vân và tiêu diệt Bạch Mi Hội.

Các chưởng môn kia cũng đồng thanh xin đặt môn phái của mình dưới sự điều động của Vô Hối. Chàng gật đầu cảm tạ rồi đi thẳng. Độc Mỹ Nhân bên lên theo sau. Uyển Cơ lúc này nghe chàng giới thiệu mình là thê thiếp, lòng cũng được an ủi rất nhiều. Cả bọn kéo nhau về đại thuyền, ra lệnh giương buồm xuôi Đông về lại Hồ Bắc.

Vợ của lão chủ thuyền là một phụ nữ đảm đang. Bà mau chóng dọn cơm rượu lên cho khách.

Vô Hối nắm tay hai nàng. Chàng nhìn vào đôi mắt buồn của Uyển Cơ nghiêm nghị bảo:

- Lãnh cô nương đã hai lần cứu mạng ta trên đường vào thần cung, lại cùng ta kết nghĩa phu thê. Cơ muội phải dẹp mối ghen hờn của nhi nữ, coi Như Sương như chị em ruột thịt.

Uyển Cơ gượng cười đáp:

- Lãnh tử tử là người ơn, tiện thiếp rất vui mừng được chung thuyền.

Như Sương ôm lấy Uyển Cơ thì thầm:

- Công cử vì mang ơn cứu tử nên nhận ta làm thê thiếp, chớ trong lòng vẫn yêu thương Cơ muội hơn.

Uyển Cơ sung sướng, thẹn thùng:

- Sương tử quá lời !

Lần này thuyền theo dòng Hán Thủy về thẳng thủy trại Trường Giang. Hai ngàn thủ hạ treo đèn, kết hoa gióng trống đón mừng tân Trại Chủ.

Trong bữa đại yến, Vô Hối tuyên bố đổi tên thủy trại thành Đao Môn. Lá cờ vàng thêu ngân đao phấp phới trên nóc đại môn. Con cháu bảy giòng họ đại thần mừng đến sa lệ khi thấy bốn môn chính thức dương danh.

Kiểm Si được vinh dự nhận chức đại hộ pháp Đao Môn. Bọn Long Tu Đao trở thành đường chủ của bảy đường theo thứ tự từ nhất đến thất.

Nho Đao Bách Lý Bằng tinh thông dịch số, chọn ngày đầu tháng tư làm ngày khai môn. Khách mời chỉ có mình bang chủ Cái Bang. Nhưng hôm ấy lại đông đủ chưởng môn sáu phái bạch đạo và long đầu các môn hội lớn.

Thanh danh Vô Hối giờ đây lẫy lừng thiên hạ như mặt trời chính ngọ nên số khách không mời mà tới rất đông.

--- o O o ---